

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Zdeněk Oborník**, se sídlem Vašíčkova 506, Kladno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. KUKHK-4774/DS/2017/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2019, č. j. 30 A 83/2017 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 19. 9. 2016, č. j. ODP/84123-2016/kld 4111-2013/kld/45, byl žalobce uznán odpovědným za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Bylo zjištěno, že blíže nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X, jehož provozovatelem je žalobce, dne 15. 5. 2013 v 14:15 hod., na pozemní komunikaci v ulici náměstí T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov, nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu žalobce zamítl. Obecně konstatoval, že je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit; tuto povinnost však nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Krajský soud nesouhlasil

s namítanou prekluzí. Konstatoval, že není rozhodné, zda se žalobce dopustil správního deliktu jako právnická nebo fyzická osoba; z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt a nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, podle níž nebylo protiprávní jednání dostatečně popsáno a nebylo taktéž dostatečně specifikováno místo spáchání. Neztotožnil se ani s námitkou, podle níž nebyl ve výroku správního rozhodnutí dostatečným způsobem popsán skutek. Také námitku týkající se nedostatečného odůvodnění jednotlivých znaků údajného správního deliktu, resp. materiální stránku daného přestupku, shledal krajský soud nedůvodnou. K namítané retroaktivitě konstatoval, že tato námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině a nebylo z ní patrné, co měl konkrétně žalobce na mysli; nesouhlasil s námitkou, podle níž omezil správní orgán právo žalobce vyjádřit se k podkladům řízení. Nedůvodnou shledal také námitku, podle níž nenařídil správní orgán ve věci ústní jednání a neprovedl ani dokazování mimo ústní jednání, ačkoliv se toho žalobce domáhal. Krajský soud se neztotožnil ani se závěrem, podle něhož je § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítal nesprávné posouzení námitky, podle níž správní orgán nevymezil dostatečně samotný skutek, který kladl stěžovateli za vinu. Správní orgán sice uvedl, že řidič porušil dopravní značku IP 13b, samotný skutek však nebyl nijak popsán. Z výzvy k úhradě i z výroku rozhodnutí sice bylo možné usoudit, jaký závěr správní orgán učinil ohledně porušení právní povinnosti, nebylo však zřejmé, jak měl řidič vozidla jednat. Stěžovatel k argumentaci krajského soudu uvedl, že existuje mnoho způsobů, kterými lze nerespektovat dopravní značku. Za problematické však považoval to, že správní orgán neuvedl, v čem jednání stěžovatele spočívalo. Nepopsal, co přesně stěžovatel (resp. řidič jím provozovaného vozidla) dělal nebo nedělal. Stěžovatel konstatoval, že povinnost umístění kotouče vzniká pouze v případě stání. To, zda jednání řidiče spočívalo v „zastavení“ nebo „stání“ vozidla, nelze přitom vyčíst ani z odůvodnění rozhodnutí. Nebylo také zřejmé, zda parkovací kotouč nebyl umístěn vůbec nebo umístěn byl, ale byl drobně překročen povolený čas k parkování. Stěžovatel k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 – 26, a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016 – 37. Podle stěžovatele byla posuzovaná věc obdobná stavu v citovaném rozsudku.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Stěžovatel kasační argumentací oproti argumentaci obsažené v žalobě omezil toliko na jedinou námitku. V ní uvedl, že nebyl správním orgánem dostatečně vymezen samotný skutek, který mu byl kladen za vinu.

[10] Krajský soud k posuzované otázce konstatoval, že není pochyb o tom, že vozidlo, jehož provozovatelem je stěžovatel, stálo na místě, které podléhalo režimu dopravní značky č. IP 13b – „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, aniž by v něm byl parkovací kotouč umístěn. Tato skutečnost plyne ze správního spisu, konkrétně ze dvou fotografií a také z Oznámení o přestupku v dopravě (ze dne 27. 5. 2013) a přiložené kopie výzvy pro nepřítomného pachatele přestupku, na níž je zaškrtnuta kolonka „neumístění parkovacího kotouče“. Přímo z Oznámení o přestupku je pak zřejmé, že vozidlo provozované stěžovatelem v daném místě „stálo“. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil všechny tyto důkazy svědčící o spáchání přestupku v odůvodnění napadeného prvostupňového rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že požadavek na dostatečnou identifikaci skutku souvisí především s vyloučením možnosti jeho zaměnitelnosti se skutkem jiným. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, se podává, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (obdobně například rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 2 As 271/2018 - 44).

[12] K argumentaci stěžovatele, podle níž nebylo zřejmé, zda vozidlo v daném místě pouze „zastavilo“ nebo „stálo“, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018 - 29, bod [13], v němž vyslovil názor, že při zastavení musí být z okolností zřejmé, že jsou naplněny podmínky pro zastavení. To přitom přichází v úvahu v zásadě ve dvou případech: pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad). Z judikatury nelze dovodit, že by uvedení vozidla do klidu na dobu třiceti minut bylo vždy zastavením (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 - 36). Stěžovatel netvrdil, že by měly být správním orgánům zřejmé okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že řidič skutečně pouze zastavil. Žádné takové okolnosti nevyplývají ani ze spisu, když na fotce stojícího vozidla není patrné, že by docházelo k naložení nebo složení nákladu, popř. k nastoupení nebo vystoupení osob. Pokud tedy žádné takové okolnosti zřejmé nebyly, správní orgány neměly důvod podrobně vysvětlovat, proč vyhodnotily parkování vozidla jako stání, a nikoliv jako zastavení. Stěžovatelův odkaz na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016 - 37, je nepřipadný, neboť v tehdy projednávané věci šlo o otázku rozlišení neoprávněného stání a zastavení, nikoli o nerespektování značky IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“. Také odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26, je nepřiléhavý, neboť se v něm jednalo o nedostatečné popsání skutku ve výroku rozhodnutí. V nyní projednávané věci však bylo popsáno zcela srozumitelně, jakého přestupku se měl dopustit blíže neurčený řidič vozidla a také to, proč byl odpovědný stěžovatel jako provozovatel vozidla.

[13] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že z výroku i odůvodnění správních rozhodnutí plynula jasná specifikace přestupkového jednání spočívajícího v nerespektování dopravního značení IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, kterým neznámý řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Námitku stěžovatele proto neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu